

Γουμενίσσης Δημήτριος: Η προς ιερατεία επισκοπική μας νουθεσία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

• Του Μητροπολίτη Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως καί Πολυκάστρου κ. Δημητρίου

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Δράμας κ. Δωρόθεε,

θεοτίμητε αδελφέ καί συλλειτουργέ έν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν τῆς έν Δράμα
ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας

εὐχαριστοῦμε γιά τήν πρόσκληση στήν εὐλογημένη ἱερουργία καί ὁλοκλήρωση τῆς
χειροτονίας τοῦ π. Γεωργίου, τοῦ ὑπευθύνου νεότητος, σ' αὐτήν ἐδῶ τήν ἱστορική
καί μαρτυρική καί ἀκμάζουσα Μητρόπολη.

Τετιμημένο Πρεσβυτέριο, Χριστοῦ διάκονοι, λαέ τοῦ Θεοῦ χαριτόδωρε καί
εὐλογημένε,

ἀγαπητέ μας ιεροδιάκονε πατέρα Γεώργιε,

σέ λίγες μέρες θά τιμήσουμε τήν γέννηση τῆς Παναγίας μας πού εἴλκυσε τόν Θεό στήν ἐκπλήρωση τῆς λυτρωτικῆς καί σωτήριας θείας οἰκονομίας γιά ὅλη τήν κτίση.

Ἡ Μαριάμ ἦταν ἐκείνη πού συνείργησε, ὥστε ὁ Θεός νά ἐκπληρώσει τό προαιώνιο σχέδιό Του γιά τήν ὁλοκλήρωση καί τήν ἀνακεφαλαίωση ὅλου τοῦ κόσμου (στήν Θεανθρώπινη ὑπαρξη τοῦ σαρκωμένου Υἱοῦ Του).

Ἡ ἀνακεφαλαίωση αὕτη, ἡ ὁλοκλήρωση αὕτη, ἡ ἐκπλήρωση αὕτη, ἡ σωτηρία αὕτη, λέγεται καί εἶναι: Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος.

Σ' αὐτήν τήν Ἐκκλησία ἐλεηθήκαμε κι ἐμεῖς οἱ εὐτελεῖς νά μετέχουμε ὡς ταπεινοί δοῦλοι τοῦ Κυρίου μας, κι ἐνῶ κι ἐφόσον ἀναζωπυρώνουμε τό δοθέν χάρισμα, ἱεουργοί τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ καί λειτουργοί τῆς θείας χάριτος!

Αυτό ήταν τό προαιώνιο θεϊκό σχέδιο καί μυστήριο τῆς κοινωνίας τοῦ κτιστοῦ

κόσμου μέ τόν ἄκτιστο Θεό, μέ τόν Θεάνθρωπο Κύριό μας!

Τά ἀμέτρητα θαύματα τοῦ Κυρίου καί τά ἀμέτρητα θαυμαστά σημεῖα τῆς Παναγίας καί τῶν Ἀγίων εἶναι ἡ τεκμηρίωση αὐτῆς τῆς ἀνακεφαλαίωσης ὅλου τοῦ κόσμου στόν Χριστό μας.

Αὐτό τό προαιώνιο μυστήριο ὑπηρετοῦμε οἱ Κληρικοί καί σ' αὐτό συμμετέχουμε ἀπό λαϊκοί, ὅπως καί ὅλοι ἐσεῖς, μοναχές καί μονάζοντες καί λαϊκοί προσκυνητές. «Τά πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός»...

Τό Βάπτισμα εἶναι ἡ ἀπόλωση τῆς φθορᾶς καί ἡ μετοχή μας στήν Ταφή καί τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Τό Χρίσμα εἶναι τό δικαίωμα πού ἀποκοῦμε γιά τή δική μας συμμετοχή στήν στό μέγα καί σεβάσιμο μυστήριο τῆς Πεντηκοστῆς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι ἡ ἔνταξή μας στό ἄχραντο μυστήριο τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ, πού ἔγινε θύτης καί θῦμα γιά τήν σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου.

Προσέξτε ὅμως· Βάπτισμα, Χρίσμα, Ἱερωσύνη (θεία Λειτουργία) δέν εἶναι ἀτομικές πράξεις, ἀλλά Χριστολογημένες πράξεις, πράξεις ἐνότητος μέ τόν Κύριο καί πράξεις ἐνώσεως τοῦ κόσμου μέ τόν Κύριο.

Ἡ μοναδική ἀξία τῆς Ἱερωσύνης δέν βρίσκεται σέ μᾶς, ἀλλά στόν Χριστό καί στό Πνεῦμα τό Ἅγιο, πού χαρίζουν καί χαρίζονται μέ τήν Ἱερωσύνη στόν Ἱερέα καί στήν λειτουργική σύναξη πού ὑπηρετεῖ κάθε φορά ὡς ἐντολοδόχος τοῦ Ἐπισκόπου.

Ὁ Χριστός καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιο δέν εἶναι “ἰδιοκτησίες” τοῦ κάθε χειροτονούμενου Ἱερέα.

Ὁ κάθε χειροτονούμενος Ἱερέας πρέπει νά ἔχει ἐνότητα ὑπακοῆς καί ἀναφορᾶς στόν Ἐπίσκοπο, γιά νά παραμένει ὁ ἴδιος “ἰδιοκτησία” τοῦ Χριστοῦ καί “ἐνέργημα” τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ κάθε χειροτονούμενος Ἱερέας πρέπει νά “χύνει αἷμα” τέλειας ταπεινώσεως καί τελειούμενης καθαρότητος (ὄχι ἐγωισμούς καί δοξομανίες καί αὐτοαναφορές καί κενοδοξίες καί περηφάνειες, ὄχι τέτοια).

Γιά ποιό λόγο;

Γιά νά εἰρηνεύει ἡ Ἐκκλησία μέ τόν ἑαυτό της καί μέ τόν κόσμο, ἀναδεικνύοντάς τον τίμιο καί εὐσυνείδητο μέλος της.

Γιά νά πορεύεται τήν ὁδό πού βάδισε ὁ Κύριος πρός τόν Γολγοθᾶ καί χάραξε τό

θεογράφο ιστορικό της χρέος.

Γιά νά κρατᾶ ἀναστυλωμένη στίς συνειδήσεις τῶν πιστῶν τήν ἄχραντη εἰκόνα τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γιά νά ὑπηρετεῖ τό προαιώνιο σχέδιο τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, περί τήν κτίση ὅλη, γιά κεῖνο πού ὁ ἀπόστολος Παῦλος θεολογεῖ: «ἀνακεφαλαιώσασθαι τά πάντα ἐν τῷ Χριστῷ».

Δέν ἀγωνιᾷ ἡ Ἐκκλησία γιά τήν ἐσχατολογική φορά τῆς ἱστορίας, ἀλλά περιπτύσσεται τόν κόσμο “στεναγμοῖς ἀλαλήτοις”, μέ ἰδρῶτα “ὥσεί θρόμβους αἵματος”.

Προσεύχεται καί διακηρύσσει στούς ἐγγύς καί τούς μακράν τό ἔργο τῆς κοσμοσωτηρίου θείας Του οἰκονομίας ὑπέρ “τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας”.

Ποτέ ὁ Ἱερεὺς (ὅσο χαρισματικός κι ἂν εἶναι...), ποτέ μά ποτέ δέν ἐπιτρέπεται νά φαντασιώνεται πώς τάχα ἀποτελεῖ σπάνιο μοχλό «γιά τήν σωτηριώδη ἀνακεφαλαιώση τοῦ κόσμου στόν Χριστό».

Αὐτό ἐνεργεῖται ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Χαρίζεται από τό Άγιο Πνεῦμα.

Ξεκινᾷ, ἐπιτελεῖται καί τό συντελεῖται από τό Άγιο Πνεῦμα.

Ἡ «ἀνακεφαλαίωση τῶν πάντων ἐν Χριστῷ» ἐκπληρώνεται μόνο στόν Χριστό καί από τόν Χριστό, «διά Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν». Θά τό ζήσουμε ἐμφανέστερα στή Β΄ παρουσία τοῦ Κυρίου, διαυγέστατα, ὅπως τό βλέπουμε ψηλαφητά στή ζωή καί στά θαυμάσια τῶν ἁγίων τῆς Πίστεώς μας.

Ὁ Ἱερεὺς πρέπει νά ἔχει καθοδηγητή τήν αἴσθηση τοῦ θεοῦ φόβου.

Ὅπως συνέβαινε μέ τόν Μωυσή (πού ἐορτάσαμε χθές) καί ὡσάν τόν Ζαχαρία (πού ἐορτάζουμε σήμερα).

Ὁ Μωυσής ἦταν Θεοπτικός συνομιλητής [τῆς δόξης] τοῦ ἀσάρκου Λόγου.

Καί ὁ Ζαχαρίας ἦταν Ἀγγελικός συνόμιλος (πατέρας τοῦ “ἐκ στερωτικῶν λαγόνων Ἀγγέλου”).

Ὁ Μωυσής δέν ἔγινε από μόνος του θεοπτικός τῆς θείας δόξης καί Χάριτος τοῦ Γιαχβέ. Δέν ἔγινε μόνος του ὁδηγός τοῦ λαοῦ στήν ὑπακοή μέ τόν Θεό τοῦ Σινᾶ, μέ τόν Θεό τοῦ παντός, μέ τόν Θεό τῶν Πατριαρχῶν, καί ἀργότερα θεοπτικός τοῦ Θεοῦ τῆς σαρκώσεως στή θεία Μεταμόρφωση, τοῦ Θεοῦ τῆς ἀνακεφαλαίωσης.

Ὁ Θεός Λόγος τόν προσκάλεσε καί τόν δοκίμασε, τόν ἀπομάκρυνε από τήν κόρη τοῦ Φαραώ καί τά παλάτια, τόν ἔκανε ἐρημίτη, τόν ἔκανε ὑπηρέτη τοῦ Ἰοθόρ, τόν ἔκανε σύζυγο τῆς Σεπφώρας καί πατέρα τέκνων (σύζυγο τῆς σωφροσύνης καί πατέρα τῆς ἀρετῆς), τόν ἔκανε πάλι ἀπόκοσμο, τόν ἔκανε ἰσάγγελο αὐστηρῆς νηστείας καί προσευχῆς, τόν ἔκανε θεοπτικό... καί ταυτόχρονα τόν ἔκανε Προφητικό ἡγέτη τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ λαοῦ στή Γῆ τῆς ἐπαγγελίας.

Ὅλη ἡ ἀξία τοῦ Μωυσῆ δέν ἦταν στά ἱστορικά ἢ στά θαυμαστά στιγμιότυπα τοῦ βίου, πού τά περιγράφουν τά τέσσερα από τά πέντε βιβλία τῆς Πεντατεύχου. Οὔτε μόνο στήν Αἴγυπτο οὔτε μόνο στό Σινᾶ. Ἡ ἀξία τοῦ Μωυσῆ δικαιώθηκε, λυτρώθηκε, σώθηκε στήν Παλαιστίνη τῆς Καινῆς Διαθήκης, στήν Παλαιστίνη τοῦ Χριστοῦ, στήν Παλαιστίνη τῆς θείας Μεταμορφώσεως.

Ἡ ἀξία τοῦ Μωυσῆ ἦταν τότε, πού πῆρε τήν ὀριστική ἀπάντηση γιά τίς θεοπτίες τοῦ Σινᾶ: στό Θαβώριον ὅρος τῆς Μεταμορφώσεως! Ὅταν εἶδε ἐπιτέλους τόν ἀόρατο Θεό Λόγο τῆς θείας δόξης σεσαρκωμένο ὡς Θεάνθρωπο Σωτήρα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ μεγαλοσύνη τοῦ Μωυσῆ δέν ἦταν τά προσόντα του, ἡ ἡγετική του ιδιότητα, ἀλλά ἡ παρουσία καί συμμετοχή του στήν θεοπτία τῆς Μεταμορφώσεως, ἡ ἔνταξή του στήν «έν Χριστῷ ἀνακεφαλαίωση τοῦ κόσμου».

Αὐτό πρέπει νά ὑπηρετεῖ ὁ κάθε χειροτονούμενος Πρεσβύτερος, ὁ κάθε χειροτονημένος Ἱερέας.

Νά λειτουργεῖ, νά κηρύττει, νά ἐξομολογεῖ, νά τελεῖ τά Μυστήρια, νά προσεύχεται, νά δέεται, νά ἀγνίζεται, νά εἰκονίζει τόν «ἀνείκαστο ἐν ἀγαθότητι», νά ἐλεεῖ, νά προσεύχεται, νά φανερώνει καί νά ὑπηρετεῖ μέ ὅλα αὐτά (προπαντός μέ τή θεία ἱερουργία καί λειτουργία) «τήν ἀνακεφαλαίωση πάντων στό Χριστό».

Αὐτό δέν εἶναι δύσκολο, διότι τό ἐνεργεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο γιά ὅσους Ἐκεῖνος γνωρίζει ὅτι τό ἐπιποθοῦν καί Ἐκεῖνος τούς «τελειοποιεῖ» εἰς Χριστόν καί εἰς τήν Ἐκκλησία.

Συγχρόνως, ὅμως, αὐτό δέν εἶναι εὐκόλο, προπαντός, διότι ζοῦμε τόν παραλογισμό τῶν οἰκογενειακῶν, τῶν κοινωνικῶν, τῶν οἰκονομικῶν, τῶν πολιτικῶν, τῶν διεθνῶν συγκρούσεων. Ζοῦμε καί ὑπηρετοῦμε διχασμούς, ἐπιμερισμούς, καί ὄχι τήν ἐκκλησιαστική «ἀνακεφαλαίωση πάντων μέ τόν Χριστό καί γιά τόν Χριστό».

Ὁ Ἱερεὺς, γιά νά μήν ταυτισθεῖ μέ τήν κοσμικότητα, ἀλλά γιά νά ὑπηρετεῖ τήν Χριστολογημένη σωτηρία τοῦ κόσμου, πρέπει νά εἶναι ὁ ἴδιος καθημερινά Θεο-αναφορικός, Χριστο-αναφορικός. Νά ἔχει μνήμη Θεοῦ καί νά γίνεται στούς ἄλλους κυριολεκτικά ὀλοφάνερη ἀνθρώπινη «μνήμη Θεοῦ».

Νά εἶναι Χριστολογημένος καί νά γίνεται Χριστολογημένος.

Αὐτό ἦταν ὁ προφήτης Ζαχαρίας, ὁ πατέρας τοῦ Τιμίου Προδρόμου, πού ἐορτάζουμε σήμερα. Ἡ ἐβραϊκή λέξη «Ζαχαρίας» σημαίνει «μνήμη Θεοῦ».

Ὁ σήμερα τιμώμενος ἅγιος Ζαχαρίας (Ἱερεὺς μεταξύ Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης) ἦταν ὁλοζώντανη διαρκῆς μνήμη (μνημόνευση-ὑπενθύμιση-φανέρωση) τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμο.

Παραμένει στοὺς αἰῶνες Ζαχαρίας-μνήμη Θεοῦ-προφητικὴ φανέρωση τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἅγιος Ζαχαρίας φανερώνει πρὸς τὸν κόσμο Αὐτόν πού λάτρευσε, Αὐτόν πού γνώρισε, Αὐτόν ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐλεήθηκε στὰ γηρατειά του, ὥστε νὰ γίνει πατέρας τοῦ Προδρόμου.

Αὐτό ὑπῆρξε οὐσιαστικά (καί) ὁ μέγας Ὁσῖος τῆς Σίψας, ὁ νέος ὁμολογητὴς καί θαυματουργός καί θεοπτικὸς ἅγιος Γεώργιος ὁ Καρσλίδης, πού ἐλεήθηκες νὰ φέρεις τὸ ὄνομά του, π. Γεώργιε.

«Γεώργησε» τὴν ὑπαρξή του, ὥστε νὰ ἀναπνέει, νὰ χαίρεται, νὰ φανερώνεται, νὰ γίνεται διαρκῶς «μνήμη Θεοῦ», φανέρωση τοῦ Θεοῦ.

Ὅσοι τὸν ἐζησαν, ὅσοι τὸν προσέγγισαν καί ὅσοι μέχρι σήμερα τὸν ἀποθαυμάζουν, δέν ἐρχόμεθα πρὸς αὐτόν σάν σέ ἓνα «αὐτονομημένο χαρισματικὸ ἄνθρωπο», ἀλλὰ σέ μιὰ ὁλοζώντανη «εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ», ἓνα ὁλοζώντανο θεοπτικὸ προφῆτη τοῦ Χριστοῦ, μιὰ ὁλοζώντανη «μνήμη Θεοῦ».

Αυτό εύχομαι νά κρατήσεις γιά πάντα ὡς ταυτότητα τῆς ἱερατικῆς ζωῆς σου, τῆς διακονίας σου, τῆς καταξίωσής σου, ἀγαπητέ μας π. Γεώργιε.

Ὅχι τόν ἑαυτό σου, ὄχι τόν κόσμο, ὄχι καμιά ὁμάδα ὁπαδῶν, ὄχι κοσμικές φιλοδοξίες, ἀλλά νά εἶσαι καί νά γίνεσαι καί νά φανερώνεις τόν Χριστολογημένο προφήτη «Μωυσή», τόν Χριστολογημένο προφήτη «Ζαχαρία», τόν Χριστολογημένο ὁμολογητή «Γεώργιο», οἱ ὁποῖοι (ὡς ἄνθρωποι προφητικά καί ὡς ἅγιοι ἐσχατολογικά) ὑπηρέτησαν «τὴν ἀνακεφαλαίωση τῶν πάντων ἐν Χριστῷ». Ἰσχυε γι' αὐτούς ὅτι μετὰ καυχήσεως ἐν Χριστῷ διεκήρυττε ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ὁ θεῖος Παῦλος: “Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος” (Φιλιπ. 1, 21).

Ὁ Θεός πού σέ «προέγνω» καί σέ προσκάλεσε ἀπὸ τὴν ἱστορική ἐπαρχία μου (τὴν Παιονία) στὴν μαρτυρική ἱστορική Δράμα·

ὁ Θεός μας πού σέ ἀξίωσε νά διακονεῖς δίπλα στό εὐλογημένο μας πνευματικό ἀνάστημα, τόν Ποιμενάρχη σου, τόν Σεβασμιώτατο ἅγιο Δράμας κ. Δωρόθεο·

ὁ Θεός μας πού κατηύθυνε τὰ διαβήματά σου στό ἱερό Θυσιαστήριο·

νά σέ καταξιώνει ὡς θεόδεκτο Ἱερομόναχο καί νά σέ ἀξιώσει νά παραμείνεις Ἱερέυς καί γιὰ τό ἐπουράνιο θυσιαστήριο.

Ἔτσι νά σέ χαίρεται ἡ Παναγία μας ἡ Εἰκοσιφοίνισσα, οἱ τοπικοὶ Ἅγιοι, οἱ ἐκλεκτοὶ γονεῖς σου Νικόλαος καί Μαρία, ὁ ἀδελφός σου Ἀλέξανδρος, οἱ συγχωριανοί σου, οἱ φίλοι σου κι ἐμεῖς, κληρικοὶ καί λαϊκοί.

Καταλήγων, εὐχομαι καί προσεύχομαι γιὰ τὴν χαρά πού μοῦ ἔδωσε ὁ Γέροντάς σου νά μοῦ προτείνει νά τελέσω τὴν χειροτονία σου, νά διατηρήσεις, μέ τὴν δύναμη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τό χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης «ἀκατάγνωστα καὶ ἀπρόσκοπτα», ὥστε νά ἐπικαλεῖσαι μέ καθαρὴ συνείδηση τό Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Καί τώρα εἴσελθε εἰς τὴν χαράν τοῦ Κυρίου σου!

